

Булані, чалі, білі, ворони, —
Чи сталлю ковані,
Чи пишним сріблом-златом...
О кавалькади юних поетес,
Які у вас ще коники крилаті!

...І крешуть, крешуть ямби з-під копит,
І брешуть, брешуть лицарі обозу,
Що прийде час, і поведуть на спит
Усіх! — ще й Музу, що сидить на возі
Серед горшків з печенею й борщем,
Пелюшкою втира змокрілі очі,
Невиспана, неприбрана, натще...
А все ж — дивись! — рушає проти ночі,
Мов конокрад, і лошаків сідлає,
І до раїн далеких розсилає,
І ті летять — крилаті і проворні,
І зносять поетес на Лису гору...

Булані, чалі, білі, ворони, —
Чи сталлю ковані,
Чи пишним сріблом-златом...
О кавалькади сивих поетес,
Які у вас ще коники крилаті!

...І крешуть, крешуть ямби з-під копит,
І крячуть, крячуть ворони й ворони,
І кожну з нас ведуть слова на спит,
Із правої злітаючи долоні...
Вогонь відчувши в іскрі, наче лис,
Хтось зауважить в'їдливо і тонко,
Що проживали в Скіфії колись
Жінки-кентаври, згодом — амазонки, —
Й придивиться, прицілиться пильніш —
В які ж то кожна обладунки вбрана?!
А надто—справа, — там, де зблиснув ніж.
Де молоком спливла кривава рана...

1986

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.